

LLIURAMENT DEL XIX PREMI SOLIDARITAT

Palau del Parlament, 7 de febrer de 2006

Si m'ho permeten, unes paraules de cloenda d'aquest emotiu acte. I les primeres voldria que fossin d'agraïment a l'Institut de Drets Humans de Catalunya per la seva tasca incansable de sensibilització i de promoció dels drets humans, per la seva feina diària pel progrés de les llibertats i també de la democràcia en el nostre país. Des del Parlament tenim la satisfacció de col·laborar periòdicament amb l'Institut, perquè, en definitiva, la seva lluita, la defensa dels drets polítics, econòmics, socials i culturals de ciutadans i ciutadanes també l'assumim com a pròpia.

L'Institut dels Drets Humans està en contacte de manera permanent amb la realitat dels fets, amb allò que passa en la vida de la gent. Des que exerceixo la responsabilitat del meu càrrec ho he reiterat diverses vegades, però voldria tornar a insistir-hi ara, precisament: el Parlament vol ser una institució propera a la ciutadania, propera a la societat civil d'aquest país, una institució en contacte amb les persones. En aquest sentit, l'acte que celebrem avui vol ser un recordatori, un toc d'atenció, de les mancances en la garantia dels drets humans que encara perviuen en la nostra societat avui.

Vull expressar també la meva gratitud a tots els presents pel suport a la tasca que realitza cadascun dels premiats: la Fundació Marianao, Pallassos sense Fronteres i *Superant obstacles*. Els guardonats d'enguany, com els d'edicions anteriors, fan que obrim els ulls davant moltes injustícies que ens envolten. Ells saben i ens mostren quin és el camí a seguir. Ens transmeten el missatge que si hi dediquem temps i esforços les coses poden canviar, podem arribar a la lluna, es poden corregir part de les disfuncions que són estructurals d'aquest món globalitzat. Si ens hi posem tots plegats, podrem pal·liar en bona mesura les conseqüències del mal repartiment de la riquesa, de la violació de drets fonamentals, dels enfrontaments armats i d'altres xacres socials que tenim tan properes.

La Fundació Marianao és, sens dubte, un referent per la seva dedicació constant a fer de la nostra societat un espai de convivència i solidaritat. El seu enfocament

comunitari, de relació pròxima entre els ciutadans, de comunicar i compartir experiències, esdevé especialment valuós en els nostres temps. Cal que no ho oblidem: la societat actual és massa individualista, i comencem a notar amb preocupació la manca de valors. Per desgràcia, ja no ens esgarrifa veure com la gent s'aparta en presenciar una discussió al carrer o com el fenomen de la violència, sovint gratuïta, s'estén per la nostra societat. Gràcies a entitats com la Fundació Marianao, els valors de la dignitat de l'ésser humà, de la democràcia i de la millora del benestar i la qualitat de vida de tothom continuen vigents a casa nostra.

A banda de tot el que he dit abans, també m'agradaria posar en relleu el pes del vessant participatiu i d'associacionisme en l'activitat de la Fundació. A Sant Boi de Llobregat, Marianao és un referent per als joves que volen trobar-se, parlar i discutir i que, per tant, volen dissenyar, volen construir, el seu futur.

Amb aquestes breus paraules que els adreço, també vull felicitar de manera molt especial Pallassos sense Fronteres. El mèrit més interessant d'aquesta entitat sense ànim de lucre és revalorar la rialla i l'alegria com a l'element essencial en els processos de reconstrucció postbèl·lica. La seva presència enmig d'escenaris de conflicte subratlla l'absurditat de la guerra, però, a més, demostra l'existència d'una esperança: que una manera diferent de gestionar les diferències és possible. Allà on el xoc social o de les armes es fa més evident, allà on l'home és capaç de torturar, de matar, de violar, d'assassinar, Pallassos sense Fronteres aporta llum, aporta color, música, somriures, emocions. Perquè cal que ho recordem: enmig de l'horror, l'alegria per viure s'oblida fàcilment. Són els autèntics actors de la pau. El seu nas vermell enmig d'un univers d'agressivitat és una aposta per l'ésser humà, tal com ho escriu l'expresident de Pallassos sense Fronteres, Pepe Villuela, en una frase que em sembla sensacional: «Un somriure és el camí més curt entre dues persones.»

La tasca dels artistes i dels voluntaris d'aquesta organització, d'altra banda, ens deixa una reflexió afegida: la dignificació de la feina del pallaso, un personatge capaç de generar prou energia positiva, prou ganes de viure, com per debilitar el sofriment i fer més digeribles les seqüeles de l'horror. Sovint dieu: «El circ és cultura.» I el circ també esdevé vida gràcies a tots vosaltres.

Ambdues organitzacions premiades ens mostren les grans aportacions que pot fer la nostra gent al món. Qualsevol de nosaltres, tots els qui som en aquesta sala, pot afegir el seu gra se sorra per fer de la nostra una societat més justa i equilibrada; un món millor, en definitiva. El poble català és un poble solidari, un poble que no gira l'esquena als problemes de la gent. Sempre a tot arreu trobareu catalanes i catalans implicats a corregir desigualtats, compromesos a transformar i fer evidents les constants violacions dels drets fonamentals.

Vull també fer una especial menció al programa de Catalunya Informació *Superant obstacles*, que condueix i dirigeix Montserrat Pous. Voldria posar l'accent en la necessària implicació ètica dels mitjans de comunicació en una època, aquesta que ens ha tocat viure, en què massa sovint se'n fa evident l'ús com a arma política, com a arma dels uns contra els altres. Ens calen més programes d'aquest tipus, programes que facin recuperar l'esperit de servei en els mitjans públics i privats i que, sobretot, participin en l'establiment de valors comuns que cohesionin la societat, com la solidaritat o la cooperació; l'exercici dels drets socials, en definitiva.

Tenim la gran sort que aquesta societat, la societat civil catalana, és activa, és dinàmica, és plena de projectes, és plena de respostes en molts casos a problemàtiques socials que les institucions no arribem a donar. La nostra és una nació viva, com correspon al nostre caràcter inquiet, que comparteix el compromís amb la defensa dels drets humans. Però també és cert que per garantir cohesió social i convivència cal una xarxa de valors que necessàriament ha de ser compartida per tots.

Vaig escriure un article fa poc sobre el tema, i em van dir que era un carca, però m'és igual. Jo vull reivindicar avui i aquí valors, valors com la llibertat, com el civisme, com el compromís social o com la participació. Drets i també deures de la ciutadania: solidaritat amb els exclosos del sistema o respecte a la pluralitat d'idees i d'identitats. Sense això, sense que aquests valors esdevinguin fets en el nostre dia a dia, com a país no avançarem.

Vull insistir, abans d'acabar les meves paraules, en el missatge que, com a president del Parlament, els vull adreçar: la necessitat de cooperar i col·laborar tots i cadascun de nosaltres per construir una Catalunya més lliure i més justa.

Només si tots ens impliquem en aquest repte, de la manera i amb el temps que ens sigui possible, farem avançar el país. Només la unitat –aquesta que per desgràcia ens manca en alguns processos polítics– i només la visió de país ens faran créixer com a poble, que d'això també es tracta.

Moltes gràcies a l'Institut de Drets Humans, moltes felicitats a totes les guardonades i a tots els guardonats i moltes gràcies a tots vostès per voler compartir aquesta estona aquí al Parlament de Catalunya.

Bona nit.